

Гармидер у школі (скорочено)

Джеремі Стронг

Джеремі Стронг

Гармидер у школі

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

ГАРМИДЕР У ШКОЛІ

1. Нова вчителька

Директор школи містер Шрапнель повідомив своїй секретарці – місіс Штурх, що дзвонив містер Дейвід, який сьогодні зламав руку і два ребра і не зможе прийти на уроки. Секретарка почала жаліти містера Дейвіда, а директор лютував. Шрапнель говорив, що його не цікавить здоров'я вчителя, а цікавить те, хто тепер буде вести уроки у його класі. Секретарка аж тремтіла. У такі моменти вона замислювалася, чому вона все ще працює з містером Шрапнелем. Його вибухи люті були непередбачувані. Вона й досі працює в Далендонській початковій школі тільки тому, що любить дітей. Директор показав на розклад і спитав секретарку, хто ж вестиме уроки містера Дейвіда. Секретарка сказала, що зробить кілька дзвінків і все владнає.

Секретарка подзвонила до кількох вчителів, але усі вчителі, які працювали на підміну, або знаходили відмовки, або ж їх не було на місці. Місіс Штурх почало здаватися, що ніхто не хоче навіть наближатися до їхньої школи, а тим часом вона уже підійшла до кінця свого списку. Шрапнель підганяв секретарку, бо через 10 хвилин починалися уроки. Лишилось подзвонити до місіс Грін і міс Гармидер. Номер місіс Грін не відповідав. А Гармидер відповіла дуже-дуже схвильованим голосом. Вона сказала, що буде через кілька хвилин. Було чутно, що вчителька дуже поспішає. Місіс Штурх хотілося хихикати. Невідомо, що було причиною цього почуття. Можливо, думка про те, як містер Шрапнель зустрінеться з новою вчителькою. Як би там не було, директор був задоволений новиною. Він глянув на годинник. Лишалось три хвилини до уроків. Директор спитав, що секретарка знає про Гармидер. Та відповіла, що Гармидер може навчати кого завгодно і чому завгодно.

Директор взяв свисток і пішов через хол у шкільний двір. Діти кричали, верещали і гасали навсібіч. Але Шрапнель вмів командувати школою, немов своєю власною приватною армією. Він свиснув, і діти завмерли нерухомо.

Містер Шрапнель глянув на автостоянку. Міс Гармидер ніяк не давала про себе знати. Десь далеко почулося завивання сирени, яке наближалось. На розі вулиці звискнули колеса автомобіля – і з-за повороту виринула "швидка допомога". Вона приїхала під школу, і з неї вийшла невисока постать, тягнучи за собою шість

різнокаліберних торб, сумок і пакетів, причому половина їх вмісту висипалася на асфальт. Вона швиденько озирнулася, а тоді провела рукою по зачісці, яка нагадувала вороняче гніздо. Губна помада піднімалася до половини одної з її щік, а тіні для очей були розмазані по більшій частині носа. Жінка підійшла до директора і представилася: "Лілія Гармидер". Вчителька пояснила, що купила "швидку" торік на розпродажу. Містер Шрапнель поплентався за міс Гармидер у школу, підбираючи за нею все, що вивалювалося по дорозі з її сумок.

2. Велике літакове змагання

Містер Шрапнель привів міс Гармидер у 3 клас, де сиділо 32 дітей. Лілія Гармидер широко усміхнулася класу і виронила ще дві сумки. Вона привіталася і миттю зникла під столом, щоби позбирати свої манатки. Директор сказав, що перший урок – математика. Але вчителька знайшла під столом гумку, висунула над столом руку і питала, чия гумка. Містер Шрапнель заціпеніло дивився на руку зі слоном. Діти були ошелешені не менше за нього. Вони, затамувавши подих, чекали, що містер Шрапнель ось-ось вибухне. Проте він так і не вибухнув. Він тільки дивився на тонку руку, що вимахувала гумовим слоном. Тоді над столом з'явилося й обличчя, і міс Гармидер звелася на ноги.

Містер Шрапнель зник за дверима. По класу пронеслося полегшене зітхання, діти відкинулися на спинки парт. Лілія Гармидер уважно дивилася на дітей. Діти похмуро дивилися на неї. Троє з них вже порпалися у своїх партах, шукаючи підручники з математики.

Гармидер взяла аркуш з розкладом. Першим уроком мала бути математика. Вчителька запитала учня на ім'я Пітер, скільки буде два плюс два. Він відповів, тоді вчителька запитала дівчинку Емі, скільки буде шістсот дев'яносто два плюс п'ять тисяч двісті шістдесят, поділити на вісім. Коли Емі сказала, що не знає, вчителька сказала: "І я так само" і перейшла до наступного уроку – англійської. Дівчинка Ембер написала на дошці слово "кіт", і цим урок закінчився. Далі мала бути історія. Хлопчик Ентоні відповів, коли у нього день народження. Було пів на десяту, а вчителька закінчила всі уроки!

Люк сказав, що лишилися ще природничі уроки. Двері класу рвучко відчинилися, і містер Шрапнель виставив з-за одвірка свою велику голову. Він запитав, чи все гаразд, чи зараз математика. "Ми займаємося нею", — бадьоро сказала міс Гармидер.

Якийсь час обоє дорослих дивилися одне на одного. Це виглядало так, ніби містер Шрапнель їй не повірив, а вона чекала, що він скаже ще щось. Тим часом вона просто спокійно дивилася на нього своїми ясними сірими очима. Містер Шрапнель відчув, що цей погляд його дратує. Він коротко кивнув, тихо зачинив двері й пішов далі.

Міс Гармидер спитала клас, що вони проходили з природничих наук. Діти розповіли, що проходили співочих птахів, качок і чайок. Міс Гармидер з головою пірнула у свої пакунки. Вона роздала усім по аркушу паперу. Вчителька розповіла про мистецтво орігамі. Усі почали складати так, як казала вчителька. Двері різко відчинилися, містер Шрапнель запитав: "Математика?". "Підніміть ваші фігури, які це

фігури?" — наказала міс Гармидер. "Трикутники!" — вигукнув клас. Містер Шрапнель нахмурився, буркнув щось під ніс, зачинив двері й пішов геть. Діти презирнулися і почали усміхатися. Це було чудово.

У всіх вийшли птахи з паперу, які махали крильми. Класна кімната почала наповнюватися дедалі гучнішими голосами птахів. Міс Гармидер з ентузіазмом приєдналася до них, вилізла на вчительський стіл і запустила свого птаха вниз. Вона сказала, що її птах – чайка. "А ви трошки, ну, божевільна, правда, міс?" — запитав один хлопчик. "Дуже може бути", — відповіла вчителька. Вона наказала опустити птахів і запитала, чому птахи літають. Діти не знали. Гармидер знову зарилася в свою торбу і витягла звідти ще паперу для орігамі. Вона наказала зробити літачки.

Через кілька хвилин, коли по всьому класу вже шугали літачки, міс Гармидер закликала всіх зупинитися. Вона вивела клас у хол, де було більше місця, щоби запускати літачки, але й це не задовольнило міс Гармидер. Вона наказала пересунути шведські стінки. Міс Гармидер вилізла на шведську стінку, а вслід за нею повилазили дітлахи, стискаючи в руках свої літачки.

Вчителька справляла враження дуже дивної, проте водночас із нею було якось напрочуд легко і приємно. Усі почали запускати свої літачки. Тільки двом-трьом літачкам вдалося пролетіти більш-менш значну відстань. Після кожного запуску відстань, яку пролетів літачок, акуратно відмірювалася довгою рулеткою. Міс Гармидер і собі зробила літачок.

"Міс Гармидер! Це що за гармидер?" — у кінці холу стояв містер Шрапнель, сердито дивлячись на підлогу, встелену паперовими літачками найрізноманітніших розмірів.

Міс Гармидер схопила канат, який звисав поруч із нею, і з'їхала по ньому просто до роздратованого директора. Вчителька пояснила, що діти вивчають природу польоту. І запитала, чи директор не хоче пояснити дітям, чому літачки літають. Директор з жахом відсахнувся і похмуро пробурчав щось про роботу, якої в нього надто багато. Міс Гармидер усміхнулася й повела дітей назад до класу. По дорозі Ребекка прошепотіла іншим дітям: "Як би я хотіла, щоби міс Гармидер залишилася у нас назавжди. Вона просто надзвичайна!". Але Гленн сказала, що вона не залишиться надовго, бо директор захоче чимшвидше позбутися її, і тоді буде так само нудно, як і раніше.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

3. Літати, як птахи. Майже як птахи

Містер Шрапнель викликав до себе міс Гармидер і пояснював, наскільки важливо дотримуватися правил. Він говорив, що діти повинні робити те, що вона їм каже. Лілія усміхнулася і сказала, що діти роблять усе, що вона просить.

Вчителька просила називати її на ім'я. Адже мама назвала її Лілією, бо вважала доньку ніжною, тендітною і скромною, хоч сама вона вважає себе більше кульбабкою.

Директор сварив за літачки і дітей у холі під час уроків. Міс Гармидер думала:

"Який же він, мабуть, дивак, якщо дозволяє правилам аж так керувати життям?". Директор говорив, що так можна і вертольоти запускати. Вчителька скочила на ноги і сказала: "А ви, виявляється, весь цей час думали про те, навіщо марнувати час на паперові літачки, якщо можна відразу взятися за вертольоти!". Директор не міг зрозуміти, як вчительці вдалося викрутитися. Щоразу, коли він вказував їй на те, що вона робила не так, усе якось виверталося навиворіт, поки він не збивався з пантелику.

Місіс Штурх, секретарка, чула усю розмову. І тепер усміхалася сама до себе. Її передчуття щодо міс Гармидер справдилися.

Коли діти повернулися до класу після обіду, вони застали міс Гармидер, яка виглядала дуже збудженою, по коліна в купі мотлоху. Її оточували шматочки легкого бальзового дерева і тонкі сталеві стержні. Тут були коліщатка, зубчатки, дротики, батарейки і лампочки. Були грубі палички і тонкі палички, а ще було повно мотузок і липкої стрічки.

Клас містера Дейвіда дивився на цей непотріб і перешіптувався. Міс Гармидер раптом перестала говорити сама до себе і вперше помітила свій клас. Вона сказала дітям називати її Супержінкою, бо сьогодні усі будуть літати. Вчителька наказала тим, хто має велосипеди, поставити їх попід стіною під класними вікнами. Черіл потупила очі й промимрила, що велосипеди повинні весь час залишатися на велосипедній стоянці. Міс Гармидер сказала не хвилюватися, бо директор їй тільки що пояснив, що діти повинні точно виконувати те, що їм накажуть. Двічі повторювати не довелося, і невдовзі під стіною стояли дев'ять велосипедів. Міс Гармидер сказала, що з цих велосипедів вони зроблять вертольоти. Діти піднімуться на борт, почнуть швидко обертати педалі, вертолїтний гвинт почне обертатися, і вони піднімуться в повітря.

Якийсь час усі мовчали. Діти дивилися у вікно на свої звичайнісінькі буденні велосипеди, вишикувані рядочком під стіною. Усі одночасно видали вигук захвату і з головою поринули в купу частин і деталей під ногами у міс Гармидер, а вона давала цінні поради. У класі зазвучали молотки і пилки. Деякі з дітей взяли великі аркуші паперу й почали вимальовувати дивовижні креслення своїх літальних апаратів. Міс Гармидер була настільки зайнята відповідями на запитання, що їй не вдалося просто сидіти і спостерігати. Невдовзі вона вже повзала по підлозі раптом з усіма, допомагаючи одній із конструкторських груп вирішити складну проблему, пов'язану з задньою велосипедною зірочкою і ланцюгом.

Мало-помалу літальні апарати почали набирати форму, і діти вийшли на вулицю, щоби причепити гвинти. Знадобилося море клею і купи липкої стрічки. Новозібрані велосипеди справляли дивне враження. Кожен із конструкторів по-своєму вирішив питання, як закріпити гвинт над головою пілота.

Пілоти вилізли на сидіння. Один за одним, дуже повільно й обережно вони почали їздити навколо майданчика. Лопаті гвинтів повільно оберталися в них над головами, з тихим шурхотом розтинаючи повітря. Пілоти понагиналися над кермами, щоб набрати швидкість. Крутити педалі виявилось важкою роботою. Тепер їм доводилося приводити в рух не тільки заднє колесо велосипеда, а й гвинти. Бідолашні пілоти хекали і сапали.

Вони з усіх сил налягали на педалі. Вертопеди робили одне коло за одним.

На майданчику було дев'ять розчервонілих облич. Один з вертопедів уже майже піднявся в повітря. На жаль, колесо, яке майже не торкалося землі, дуже ускладнило керування, і невдовзі один з вертопедів занадто наблизився до іншого. Лопаті зіткнулися. Почувся різкий тріск, і великий шматок гвинта пронісся над майданчиком і врізався в стіну школи. Велосипеди попадали і збили ще два апарати. Решта вертопедів різко звернула вбік, щоб уникнути аварії – і зіткнулися лоб у лоб. За кілька секунд майданчик перетворився на місце катастрофи.

Та пілотам усе одно сподобалося. Раптом прибіг директор і почав сваритися. Але вчителька сказала, що це ж була його ідея. Директорові відпала щелепа. Його знову заціпило.

4. Пиріг Дружби

Коли місіс Штурх наступного ранку йшла до кабінету директора, вона вже не відчувала приступу страху, хоч не дуже розуміла чому. Вона знала, що містер Шрапнель злий. Вона усвідомлювала, що кожної миті може статися один із його вулканічних вибухів, але якимось чудом місіс Штурх більше не переживала з цього приводу.

Директор просив секретарку знайти когось іншого на місце Гармидер. Місіс Штурх закусил губу, щоб стримати усмішку, яка готова була з'явитися в неї на обличчі.

Заливчастий звук сирени наближався. Невдовзі на "швидкій" примчала міс Гармидер. Двері водія відчинилися, і на асфальт висипалася купа пластикових слоїчків, мисок, ложок і ножів. За ними з'явилася і сама міс Гармидер. Цього разу її зачіска скидалася вже навіть не на вороняче гніздо, а на цілу колонію чаплиних гнізд. Вона помітила, що містер Шрапнель з кам'яним виразом обличчя дивиться на неї з вікна, енергійно помахала йому рукою і збила дзеркальце на своїй швидкій допомозі.

Місіс Штурх взагалі не збиралася шукати іншу вчительку. На її думку, поява міс Гармидер була найкращою подією, яка сталася у Далендонській початковій школі за багато років.

А тим часом Гармидер повела дітей розвантажувати свою машину. Лілія дозволила кожному особисто увімкнути маячки і сирену. Тоді Ребекка випробувала ноші. Вейн знайшов бинти і вже ладнався було забинтувати Ребекку, але міс Гармидер сказала, що, на її думку, вчора було вже досить обв'язування.

Розвантаження "швидкої" і перенесення всіх коробочок у класну кімнату зайняло трохи часу. Дітям страшенно кортіло дізнатися, що ж там у тих слоїчках. Таємниця розкрилася дуже швидко. Вчителька оголосила, що сьогодні усі займуться куховарством і спечуть Пиріг Дружби. Ним поділяться з усіма у школі.

Міс Гармидер роздала кожному по великій пластиковій мисці. Тоді вона дістала кілька пачок борошна, кілька пляшок молока, кілька великих ложок для розмішування і брикет з дріжджами. Міс Гармидер взяла брикет у руки і почала відщипувати від нього великі шматки і роздавати всьому класу. Вчителька розповіла, що дріжджі – це такий грибок, як цвіль. Діти брали дріжджі, нюхали їх і незадоволено відвертали носи.

Вчителька сказала, що кожна скибка хліба починається з дріжджів, завдяки яким тісто росте.

Клас узявся до вимішування. Дехто вимішував повільно й обережно. Інші крутили ложками в мисках із запаморочливою швидкістю, а тоді вражено виявляли, що половина вмісту мисок вихлюпнулася над стінками і розбризкала по всьому килиму. Потім діти додали дріжджі.

Усі учні поставили готове тісто біля класного обігрівача. Міс Гармидер з кількома дітьми пішли поставити миски в інших класах. Невдовзі кожен клас у школі мав миску, або й дві чи три. Міс Гармидер навіть передала по одній мисці для містера Шрапнеля і місіс Штурх. Директор подивився на свою миску і відсунув її на самісінький край столу. Місіс Штурх вирішила, що це для неї честь.

Усі третьокласники були вкриті борошном і тістом з ніг до голови. Учні розкрили зошити і почали записувати, що вони наразі зробили, чекаючи, коли дріжджі також зроблять свою роботу.

Перша ознака успіху з'явилася через півгодини, коли Марк помітив, що тканина над його мискою піднялася булькою. Він заглянув досередини і зі здивуванням зазначив, що суміш геть-уся спінилася. "Ось що роблять дріжджі!" — схвильовано вигукнула міс Гармидер.

Діти поклали у тісто занадто багато дріжджів, не кажучи вже про цукор. Тому невеличкі шматки тканини, якими були прикриті миски, піднімалися все вище і вище, аж доки під ними не показалася бліда булькочуча маса. Це нагадувало ряд лисих голів, накритих хустками. А тоді миски почали переповнюватися. Тісто вивалювалося через вінця і вихлюпувалося на килим. Але опинившись на килимі, воно не зупинилося і росло далі. Те саме відбувалося і в інших класах. У кабінеті містера Шрапнеля пиріг виступив у похід. Він захопив весь стіл. Зараз він стікав по всіх чотирьох ніжках, прихопивши із собою кілька важливих документів.

Директор кричав до секретарки шукати іншу заміну. Вона подивилася, як Пиріг Дружби на її столі забирає зі собою телефон, відкинулася у кріслі й зареготала.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

5. Виявляється, не такої вже й дружби

Директор викликав Гармидер і сварився за розгартіяш. Він спробував відірвати руки від липучої мазі, яка вкривала весь його стіл. Вона клеїлася до пальців, як жуйка, і витягувалася у довгі пасма. Вчителька пообіцяла, що вся школа скоро буде чистою.

Міс Гармидер обережно пробралася назад у класну кімнату. При кожному її кроці Пиріг Дружби голосно чвакав під туфлями. Діти збилися в купку, вони були надзвичайно стривожені й налякані успіхом їхньої дріжджової закваски. Не треба було мати аж надто багатої уяви, щоби зрозуміти, що собі думає містер Шрапнель.

Міс Гармидер сказала дітям, щоб не боялися директора. Вона оголосила, що утворено загін прибиральників, і тепер знадобиться багато теплої води, мильна

стружка, відра, швабри, ганчірки і пилосос.

Увесь клас став струнко, чекаючи розпоряджень. Одну групу послали за швабрами, іншу – за відрами і водою. Ще інші шукали ганчірки і мильну стружку. Троє учнів отримали бойове завдання захопити пилосос, і їм вдалося успішно доставити його на базу. На всьому шляху дітям доводилося долати страхітливий повзучий пиріг, який і далі повільно поширювався по школі.

А потім почалася важка робота. Похапавши щітки і швабри, діти кинулися у бій із тістом. Діти були з голови до п'ят вкриті піною, яка виблискувала всіма кольорами веселки, і затанцювали. Діти походжали туди-сюди, хизуючись одне перед одним, аж доки раптом не зіткнулися ніс у ніс із містером Шрапнелем.

На якусь мить директор припустив, що школу захопили прибульці з далекої галактики. Директор сказав, що позбудеться міс Гармидер, навіть якщо це буде остання річ, яку він зробить у своєму житті. Містер Шрапнель скреготнув зубами, з голосним чваканням розвернувся на каблуку і кинувся на пошуки міс Гармидер.

Діти знову почали дихати. Вони стривожено Perezиралися і не хотіли, щоб вчителька пішла зі школи. З новими силами вони кинулись прибирати школу.

Тим часом містер Шрапнель з боєм пробирався по школі в пошуках міс Гармидер. Нараз він почув якесь віддалене завивання. Це Лілія Гармидер з пилососом намагалася відчистити килим від розлізлх решток Пирога Дружби. Директор закричав на вчительку, а вона кинулась відчищати його з бульбашок, бо він був увесь в піні. Пилосос загудів, засвистів, чхнув – і раптом виплюнув величезні згустки Пирога Дружби. Вони попробували бульки і врізалися просто в груди містера Шрапнеля. Той відступав назад, доки не вперся в стіну, а тоді повільно сповз по ній на підлогу.

Міс Гармидер вимкнула пилосос і вибачилася. Вона взяла ганчірку і почала відтирати нею директорський костюм. Гармидер швиденько витерла йому носа і допомогла підвестися на ноги.

Лілія Гармидер міцно вхопила його за лікоть і повела по коридору до свого класу. Кілька неприкаяних бульбашок усе ще залишалися на стінах. У повітрі стояв сильний запах мокрого килимового покриття, під ногами чвакало, але Пирога Дружби вже не було. Діти усе прибрали.

Міс Гармидер провела директора до його кабінету. Той і далі щось бурчав на тему того, що він більше нічого не розуміє. Відтак міс Гармидер покликала місіс Штурх і попросила її зробити для містера Шрапнеля горнятко міцного гарячого чаю.

Опинившись у своєму кабінеті, містер Шрапнель став потрохи оговтуватися. Він помітив шкільний розклад і завдяки ньому повернувся до життя. Містер Шрапнель розписав усе, чим мав займатися протягом цілого тижня третій клас, а також інші класи школи. Тут був навіть щоденний розклад для самого містера Шрапнеля. Міс Гармидер уважно його прочитала і сказала, що у розкладі не написано, коли можна сходити в туалет чи висякати носа.

Містер Шрапнель вирячився на неї. Тоді вирячився на розклад. Він перечитав його ще раз, і ще. А тоді знову здер свій прекрасний витвір, зіжмакав його, порвав, розтовк

кулаками, скинув на підлогу, розтоптав і з люттю розкопав по всіх кутках.

6. Маленькі штучки – великі проблеми

До директора подзвонила місіс Донован і сказала, що завтра після обіду буде перевірка. Місіс Донован була дуже важливим шкільним інспектором. Директор боявся, що як тільки Донован гляне на міс Гармидер, то закриє всю школу, а його звільнять.

У третьому класі міс Гармидер саме поставила на свій стіл стару бляшанку з-під печива. Там були миші. Вчителька пояснила, що її кіт лінивий, тому вона сама зловила мишей. Але поставила такі пастки, які ловлять мишей живими, щоб їх можна було потім випустити на волю.

Мишей посадили у клітку. Діти зачаровано спостерігали. Гармидер хотіла поставити клітку на поличку. Але ручка обірвалася, і клітка впала на підлогу. Дверцята від удару відчинилися, і миші опинилися на волі. Вони прожогом чкурнули з клітки. Половина класу тут же кинулася за ними, а друга половина повискакувала на парти і розверещалася.

Миші шмигали по всьому класу. Одна мишка вискочила на парти, а друга забігла у шафу. Діти почали викидати усе з шафи, шукаючи мишку. Дуже скоро шафа стала цілком порожньою. Весь її вміст лежав звалений на купу. "Ось вона, на верхній поличці! Попалася!" — заверещала Сара. Дівчинка підстрибнула, вхопилася за поличку – і тут же вся шафа повалилася на учнів.

Двері з грюкотом відчинилися, і в клас увірвався містер Шрапнель. Його зустріли зливою вигуків: "Сюди! Сюди! Ходіть-но сюди!". Перш ніж він встиг відкрити рота, за нього вчепилася міс Гармидер і сказала, що у класі миші. Містер Шрапнель відступив, побачивши, як велика шафа сама по собі піднімається з підлоги і починає насуватися на нього.

Директор побачив звірятко і кинувся за ним. Частина дітей підбадьорливо загукала. Містер Шрапнель почав витягувати книгу за книгою, зазираючи за кожну з них. Гармидер так ловила мишу, що та потрапила прямісінько в рукав піджака. Але той нічого не помітив і далі нишпорив між книжками. Директор сикнув піджак, але миша була вже у джемпері.

Містер Шрапнель зігнув руку, побачив рухому випуклість – і кинувся в дикий танок "у-мене-в-рукаві-миша". "Ай-ай! Вона мене вкусить! Геть, геть, забирайся геть, маленька тварюко!" — кричав директор. Він шалено вимахував рукавом, і за мить із нього таки вискочила миша. За щасливим збігом, вона впала прямісінько в бляшанку з-під печива. Вейн миттю прикрив її кришкою.

Містер Шрапнель радісно усміхався у відповідь на вигуки захвату. Тим часом діти помітили і другу мишу, яка налякано причаїлася за дошкою. Містер Шрапнель закатав рукави і приклав палець до вуст. Діти притихли. Окрилений своїм недавнім успіхом, директор зловив і другу мишу.

Третьюокласники видихнули і радісно загукали. Містер Шрапнель поправив краватку й обвів клас задоволеним поглядом. Міс Гармидер стояла позаду нього, усміхалася і

плескала в долоні. Директор підняв руку, і гамір ушух. Директор наказав дітям прибрати, а вчительку покликав до себе.

На третьокласників накотилася хвиля страху. Директор відчинив перед Гармидер двері й пропустив уперед. На виході він глипнув на дітей, і ті спішно кинулися наводити порядок у класі.

7. Дзвінок інспектора

Директор сказав міс Гармидер, що помітив, що діти надзвичайно схвильовані. "Якщо забути на мить про ті збитки і неприємності, що мали місце, то мушу сказати, що ваш клас... ну, отримує задоволення. А сьогодні після обіду – я теж", — сказав директор. Містер Шрапнель і міс Гармидер уважно дивилися одне на одного. На обличчі вчительки з'явилася усмішка, і вона засміялася. Містер Шрапнель теж почав усміхатися. Раптом ні з того ні з сього міс Гармидер обвила директора руками навколо шиї і розцілувала його в обидві щоки. Директор силкувався видертися з міцних обіймів міс Гармидер. Тим часом поруч проходила місіс Штурх. Вона побачила сцену в кабінеті директора, хихикнула і втекла.

Містер Шрапнель нарешті вирвався з обіймів Лілії і сказав, що одружений. Але Гармидер сказала, що просто щаслива. А коли людина щаслива, то повинна когось обійняти.

Директор розповів, що перед школою постала велика проблема, бо завтра після обіду прибуде місіс Донован, шкільний інспектор. І завтра після обіду клас містера Донована має плавання, і розкладу треба дотриматися. Гармидер погодилася.

Третій клас був вражений, побачивши міс Гармидер наступного дня була у школі. Діти думали, що директор вигнав її. Міс Гармидер розреготалася і сказала, що вона їх учить, аж поки не одужає містер Дейвід. Вчителька повідомила, що після обіду діти плаватимуть. Джулі поскаржилася, що на плаванні діти просто ходять туди і назад на мілкому, а пірнати не дозволяють. Діти просили чогось цікавішого.

Лілія Гармидер уважно подивилася на насуплені обличчя, благальні обличчя і знуджені обличчя дітей, які стояли навпроти неї. Вона сказала, що у басейні усі розділяться на чотири групи і шукатимуть спосіб перетнути басейн від берега до берега, залишаючись сухими. Діти сказали, що це неможливо. Але потім придумали, що можна побудувати міст чи човен, або перекинути канат з берега на берег і переповзти по ньому.

На момент закінчення ранкових уроків було знайдено чотири різні розв'язання басейнової проблеми: човен зі старої ванни, канат через басейн, міст із довгих дощок і водоступи з великих шматків пінопласту, знайденого десь неподалік. Суть полягала в тому, щоби надягти їх на ноги і пройти по воді, як по сухому. Одразу після обіду учні схопили свої купальні костюми і потягнули все спорядження у басейн. Міс Гармидер сказала, що було б непогано переодягтися, просто на всякий випадок. Вона зникла в одній із кабінок, а тоді вийшла – вдягнена у старомодний смугастий повністю закритий купальний костюм у вікторіанському стилі. Вона намагалася вдягнути ще й капелюшок, але на її чудернацькій зачісці ніяк не хотів триматися жоден головний

убір.

Усі групи почали готуватися. Вони вже майже закінчили, коли з'явився містер Шрапнель разом із місіс Донован, шкільним інспектором.

Місіс Донован була огрядною добродійкою з червоним лицем, гучним голосом і крикливим макіяжем. Вона остовпіло виричалася на купу мотлоху коло басейну. Від несподіванки її очі широко розкрилися. Вона кілька разів кліпнула, а тоді повернулася до містера Шрапнеля, який цієї миті понад усе прагнув провалитися під землю. Ну невже міс Гармидер хоч раз не могла зробити щось як треба?

Гармидер пояснила, що робитимуть діти. Інспектор підняла намальовані дітьми схеми й оглянула спорядження. Донован так сподобалося, що вона вирішила випробувати човен. Ребекка і Пітер хихикнули і сказали, що, звичайно, вона може спробувати. Місіс Донован відклала свою сумочку і почала залазити у ванну. Вона запросила директора пройти канатом.

Ванна вже шалено розгойдувалася у басейні. Усе проходило цілком успішно. Місіс Донован з'ясувала, що керувати ванною доволі важко, та найважливіше було те, що ідея спрацювала.

Містер Шрапнель скинув піджак і повис на канаті. Це було справжнє випробування. Він знав, що весь клас дивиться на нього. Директор відштовхнувся ногами і перекинув їх над канатом, а тоді почав посуватися над водою. Та врешті, директор опинився у воді. У відчаї він схопився за перше, що трапилося йому під руку. Це виявилася ванна, яка спокійно пливла по басейну. На жаль, містер Шрапнель схопився за неї з такою силою, що "човен" перевернувся – і шкільний інспектор місіс Донован вивалилася за борт. Половина третьокласників кинулася у басейн рятувати обох дорослих. Міс Гармидер кинулася до своєї "швидкої" й увімкнула сирену і маячки. Коли вона повернулася, двоє дорослих у надзвичайно забрудненому вбранні сиділи над басейном, їхній одяг намок і липнув до тіла.

Донован сказала, що дуже давно не мала такого задоволення від візиту до цієї школи. Тут їй завжди було нудно через гидотні розклади. Інспектор пообіцяла написати вельми сприятливий відгук. І місіс Донован почалапала в переодягальню. Містер Шрапнель дивився їй услід. А тоді він почав реготати. І діти почали реготати. І міс Гармидер також почала реготати. Містер Шрапнель піднявся на ноги. Він обережно всівся у ванну і взяв весло. Директор запросив Гармидер з собою. Вона сіла у ванну, і вони почали рівномірно гребти веслами під захоплені вигуки учнів.

І навіть коли ванна почала просідати все нижче і нижче під їхньою вагою, вони не звертали на це уваги. Невдовзі, сміючись, міс Гармидер і містер Шрапнель поволі сховалися під хвилями.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.